

FERENC PÁPA ÜZENETE A HIVATÁSOK 62. VILÁGNAPJÁRA

A remény zarándokai: az élet ajándéka

2025. május 11.

Kedves Testvérek!

A hivatásokért végzett imádság 62. világnapján azzal az örömteli és bátorító meghívással fordulok hozzátok, hogy legyetek a remény zarándokai, akik nagylelkűen ajándékozzák oda életüket.

A hivatás értékes ajándék, melyet Isten ültet az ember szívébe, meghívás arra, hogy kilépjünk önmagunkból és elinduljunk a szeretet és a szolgálat útján. Az Egyházban minden hivatás – akár világi, akár felszentelt szolgálatra, akár megszentelt életre szól – annak a reménynek a jele, amelyet Isten táplál a világ és minden egyes gyermeke iránt.

Korunkban sok fiatal a jövőre tekintve elveszítettnek érzi magát. Gyakran bizonytalanok a munkahelyi kilátásokat illetően, és – ennél is mélyebben – identitásválságot élnek át, mely egyben a dolgok értelmének és az értékeknek a válsága, amellyel a digitális világ zűrzavara miatt még nehezebb megküzdni. A gyengékkel és szegényekkel szembeni igazságtalanságok, az önző jólét közönye, a háborús erőszak mind veszélyeztetik azokat a jó életre irányuló terveket, amelyeket a fiatalok szívükben hordoznak. Mégis, az Úr, aki ismeri az ember szívét, nem hagy el bennünket a bizonytalanságban, épp ellenkezőleg, fel akarja éleszteni mindannyiunkban annak tudatát, hogy szeretettek vagyunk, hogy arra kaptunk meghívást és küldetést, hogy a remény zarándokai legyünk.

Ezért mi, az Egyház felnőtt tagjai, különösen a lekipásztorok, arra kaptunk meghívást, hogy elfogadjuk, felismerjük és kísérvük az új nemzedékek hivatásbeli útját. Ti, fiatalok pedig arra kaptatok meghívást, hogy ennek főszereplői vagy inkább társfőszereplői legyetek a Szentlélekkel, aki felébreszti benneteket a vágyat, hogy életeteket szeretetajándékká tegyétek.

Saját hivatásutunk elfogadása

Kedves fiatalok, „életetek nem »átmeneti jellegű«. Ti Isten *jelene* vagytok” (*Christus vivit*, 178). Tudatosítanotok kell, hogy az élet ajándéka nagylelkű és hűséges választ vár. Tekintsetek azokra a fiatal szentekre és boldogokra, akik örömmel válaszoltak az Úr hívására: Limai Szent Rózára, Savio Szent Domonkosra, a Gyermekek Jézusról nevezett

Szent Terézre, a Fájdalmas Szűzről nevezett Szent Gáborra; a szentté avatásuk előtt álló Boldog Carlo Acutisra és Boldog Pier Giorgio Frassatira és sok más szentre. Mindegyikük úgy élte meg hivatását, mint a teljes boldogsághoz vezető utat, kapcsolatban az élő Jézussal. Amikor hallgatjuk az ő szavát, szívünk lángra lobban (vö. Lk 24,32), és vágyat érzünk arra, hogy Istennek szenteljük az életünket. Ekkor fel akarjuk ismerni, milyen módon, milyen életformában tudunk válaszolni arra a szeretetre, amellyel ő előbb szeretett bennünket.

Minden hivatás, melyet szívünk mélyén felfedezünk, válaszként sarjad ki: a szeretet és a szolgálat belső indíttatásaként, a remény és a szeretet forrásaként, nem pedig az önmegvalósítás kereséseként. A hivatás és a remény tehát összefonódik Isten tervében, mely minden ember örömére irányul, akik mindannyian személyesen arra kaptak meghívást, hogy életüket odaadják másokért (vö. *Evangelii gaudium*, 268). Sok fiatal keresi azt az utat, amelyre Isten hívja: egyesek – gyakran igen meglepődve – felismerik a papságra vagy a megszentelt életre szóló hívást; mások pedig felfedezik a házasságra és családi életre való meghívás szépségét, továbbá annak az értékét, ha a közjó érdekében tevékenykednek és tanúságot tesznek hitükről a munkahelyükön és barátaik körében.

Minden hivatást a remény éltet, amely a Gondviselésbe vetett bizalomban nyilvánul meg. A keresztény ember számára a remény ugyanis sokkal többet jelent, mint egyszerű emberi optimizmust: a remény olyan bizonyosság, amely az Istenbe vetett hitben gyökerezik, aki minden ember történetében munkálkodik. S így a hivatás egyre érettebbé válik bennünk az evangélium hűséges megélésére való mindennapi igyekezetben, az imádságban, Isten akaratának keresésében és a szolgálatban.

Kedves fiatalok, az Istenbe vetett remény nem csal meg, mert ő vezeti azoknak lépteit, akik rábízzák magukat. A világnak olyan fiatalokra van szüksége, akik a remény zarándokai, akik bátran Krisztusnak szentelik életüket, s akiket örömmel tölt el már maga az a tény is, hogy az ő misszionárius tanítványai lehetnek.

Saját hivatásutunk tisztázása

Saját hivatásunk felfedezése a hivatástisztázás útján történik. Ezt az utat sosem magányosan, hanem a keresztény közösségen belül és azzal együtt járjuk.

Kedves fiatalok, a világ afelé hajszol benneteket, hogy elhamarkodott döntéseket hozzatok, hogy napjaitokat zajjal töltsétek meg, megakadályozva, hogy megtapasztaljátok a szívetekhez szóló Istenre nyitott csendet. Legyen bátorságotok megállni, befelé figyelni és megkérdezni Istent, mi az álma rólatok. Az imádság csendje elengedhetetlen ahhoz, hogy „kiolvassátok” Isten hívását saját élettörténetetekből és hogy szabad és tudatos választ adjatok rá.

A belső összeszedettség segít megérteni, hogy mindannyian a remény zarándokaivá válhatunk, ha életünket ajándékká tesszük, különösen azok szolgálatában, akik a világ anyagi és egzisztenciális perifériáin élnek. Aki meghallja Isten hívó szavát, az nem maradhat érzéketlen megannyi testvérünk kiáltására, akik kirekesztettek, sebzettek, elhagyottnak érzik magukat. Minden hivatás azt a küldetést adja, hogy Krisztus jelenléte legyünk ott, ahol a legnagyobb szükség van világosságra és vigasztalásra. Különösen a világi hívők kaptak meghívást arra, hogy társadalmi és szakmai elköteleződésük által Isten országának „sójává, világosságává és kovászává” váljanak.

A hivatásút kísérése

Ebben a távlatban azoknak, akik a lelkipásztori szolgálatban és a hivatásgondozásban – különösen a lelkivezetésben – tevékenykednek, nem szabad félniük attól, hogy az isteni pedagógia reményt ébresztő és türelmes bizalmával kísérik a fiatalokat. Olyan emberekké kell válniuk számukra, akik képesek meghallgatni és tisztelettel elfogadni őket; akikben megbízhatnak, akik bölcs vezetőként készek segíteni őket és készek figyelmesen felismerni Isten jeleit életútjukon.

Ezért arra buzdítok, hogy mozdítsuk elő a keresztény hivatás gondozását az élet és az emberi tevékenység különféle területein, elősegítve, hogy lélekben mindenki nyitott legyen Isten hangjára. Ennek érdekében fontos, hogy a nevelési és lelkipásztori tervekben megfelelő teret biztosítsunk a hivatások kísérésének.

Az Egyháznak olyan lelkipásztorokra, szerzetesekre, misszionáriusokra és házastársakra van szüksége, akik bizalommal és reménnyel igent tudnak mondani az Úrnak. A hivatás kincsét sohasem tarthatjuk bezárva a szívünkben: a hivatás a hívő, szerető és remélő közösségben növekszik és erősödik. Mivel pedig senki sem tud egyedül válaszolni Isten hívására, mindannyiunknak szüksége van testvérei imájára és támogatására.

Kedves Testvérek, az Egyház élő és termékeny, amikor új hivatások születnek benne. A világ pedig – gyakran öntudatlanul – a remény tanúit keresi, akik életükkel hirdetik, hogy Krisztus követése örömforrás. Ne fáradjunk bele tehát, hogy az Úrtól új munkásokat kérjünk aratásába, abban a bizonyosságban, hogy ő továbbra is szeretettel hívja az embereket. Kedves fiatalok, Krisztus-követéseket Máriára, az Egyház és a hivatások anyjának közbenjárására bízom. Mindig a remény zarándokaiként járjátok az evangélium útját! Áldásommal kísérek benneteket, és kérlek benneteket, imádkozzatok értem.

Kelt Rómában, a Gemelli Klinikán, 2025. március 19-én.

Ferenc